

MOJANG

MINECRAFT

HAVÁRIA

TRACEY
BAPTISTE

Minecraft: Havária

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Tracey Baptiste
Minecraft: Havária – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Tracey Baptiste

MINECRAFT / HUVÁRIA

FRAGMENT
čítanie pre radosť a poučenie

2018

Elliotovi, Avery a Lindsay

KAPITOLA 1

Rada by som zistila, kto vymyslel frázu „všetko sa deje z nejakého dôvodu“ a povedala mu, čo si o tom myslím. Pretože to posledné, čo niekto potrebuje počuť, keď sa jeho život úplne zrúti, je, že to je vlastne správne. Že aj keby si mal čarovný stroj času, ktorý by sa vedel vrátiť a napraviť tvoje chyby, tak by si ho určite nemal použiť? No jasné. Tomu *nikto* naozaj neverí.

Samozrejme, že nie je žiadna správna vec, čo by sa dala povedať po tom, čo sa všetko úplne rozpadlo. Lepšie je sa snažiť hýbať vpred, napraviť svoje chyby a dúfať, že sa všetko nakoniec nejak vyrieši. Zdá sa mi, že by som tu mala povedať niečo múdrejšie, ale nie. To je všetko, čo mám. No a ešte to s tým strojom času. To je tiež možnosť.

Každopádne, tá chyba, ku ktorej by som sa chcela vrátiť a napraviť ju, sa stala pred niekoľkými dňami. Nevedela by som ti ale povedať pred koľkými dňami. Čas je teraz trochu... rozhádzaný. A aj tak sa nemôžem vrátiť späť a zmeniť to. Správne? Ale v jeden piatok, pred nejakým časom, sme ja s mojím najlepším kamarátom smerovali na takú sociálnu udalosť, vykopnutie školského roka, tiež známu ako Uvítacia hra.

Prehovorila som Lonnieho, aby so mnou šiel, aj keď ani jeden z nás nie je fanúšikom športu. Boli sme v skutočnosti hráči. Športy – ak neboli vo videohre – neboli vysoko v našom rebríčku priorít. Ale pomyslela som si, keďže Uvítacia hra bola jeden z tých významných stredoškolských zážitkov, z ktorých robia vo filmoch takú veľkú vedu,

tak prečo to neomrknúť? Ako čerstvá prváčka som bola zo strednej školy potajme nadšená. Bolo to ako odomknutie nového levelu vo videogre života – veľké skrinky pre väčší inventár, väčší bossovia ako napríklad maturity, chápeš. Lonnie, na druhej strane, nebol z Úvítacej hry až taký nadšený. Preto som našu dohodu trocha osladila, doslova. Povedala som mu, že upečiem svoje slávne perníčky a prinesiem deku, aby sme sa mohli usadiť s čokoládou v zuboch. Rada by som si myslela, že to boli tie perníčky a deka, ktoré ho presvedčili, ale neviem. Nie je veľa tretiakov, ktorí by chceli byť videní s prváčkou, ale my sme boli priatelia, odkedy som mala šesť rokov a on mal osem. Takže sme akosi obišli bežné stredoškolské podmienky priateľstva. Každopádne, ide o to, že to všetko bola moja chyba. Všetko, čo sa stalo, je na mňa.

Lonnie sa ukázal okolo piatej. Vyšla som s perníčkami a dekou, nasadla do auta, povedala mu, že môže ísť a začali sme sa rozprávať o Minecrafte. Naša obvyklá konverzácia.

„Postavala si všetky pasce,“ spýtal sa.

Pokrčila som nosom. Nepostavala. Hlavne preto, že som zabudla.

„Vlastne som myslela, že bude lepšie, ak trocha zapracujem na základni. Rozhodla som sa spraviť podlahu skleníka zo skla, aby sme mohli dole na všetko vidieť.“

„Takže vravíš, že si nedokončila, čo si povedala, že dokončíš. Znova.“ Lonnie znel viac ako sklamaný otec, než ako kamarát, čím ma nútil brániť sa.

„Vrátim sa k tomu po tom, ako dokončím nový skleník,“ povedala som. „Neviem prečo musíš byť ku mne kvôli tomu taký nepríjemný.“

„Bianca.“

„Lonnie.“

„Musíš sa držať plánu. Celý tento svet sa rúti do záhuby. Ak chceme mať niečo, čo funguje vážne dobre, musíme spraviť to, na čom sme sa

dohodli, že to spravíme. Nie je to celé zmysel testovacieho sveta? Priviesť to tam do dokonalosti a potom to preniesť do reálnej hry?“

„Myslela som, že zmyslom testovacieho sveta bolo robiť šialené veci, aby sme videli, čo funguje a čo nie. Správať sa tak šialene, ako len dokážeme, vyhadzovať veci do vzduchu, robiť neporiadok a nikdy to nemusieť napraviť.“

Lonnie povzdychol. Prešiel si rukou po svojej nakrátko ostrihanej hlave a zatlačil si na sekundu na viečka, ako keby cítil bolesti. Keď znova otvoril oči, boli hmlisto sivé ako obloha, nie lesklo, oceľovo sivé, aké mal, keď mal dobrú náladu.

„Myslel som, že chceš robiť na tomto projekte,“ povedal. „Povedala si, že chceš vytvoriť celý nový svet. Nové krajinky. Celé osady. Kompletne nové pravidlá spoločnosti a potom sa s nimi zahrávať.“

„Áno, ale...“

„Ale najprv to musíme vytvoriť. A aby sme to vytvorili, potrebujeme mať plán, Bianca.“

Nechcela som, aby sme sa hádali. Nevedela som, čo mám povedať, aby prestal dýchať sťažka, ako keby bol rozhnevaný drak, ktorý sa pripravuje vychrliť na mňa oheň.

„Nikdy nedodržiavaš plán. Najprv povieš, že chceš niečo urobiť, a ja poviem: Okej, tu je plán. Potom povieš: Skvelý plán! a potom sa ani nesnažíš tváriť, že robíš to, čo som naplánoval.“

Ó, takže toto bude naozajstná hádka.

„A namiesto toho ti tu robím šoféra,“ dodal.

„Práve si dostal vodičský preukaz. Potrebuješ trénovať,“ povedala som. „Navyše, pomysli na to, ako si rozšíriš obzory tým, že konečne pôjdeš na naozajstnú športovú udalosť.“

„Odkedy máš rada šport?“ spýtal sa.

Pokrčila som plecami. „Odkedy idem prvýkrát na nejakú veľkú školskú akciu a chcela som len vidieť, aké to je byť vonku s davom.“

„Davy sú len iné pomenovanie pre moby. Ver mi, stredná škola nie je až taká dobrá, ako sa hovorí.“ Odbočil a trielil cez Elm Road. „Kde je vlastne to hlúpe ihrisko?“

„O dve ulice ďalej a potom doprava,“ povedala som samolúbo.

Zastavil na semafore a vytočil motor. Dokonca aj pohyby jeho tela vyzerali podráždene. Zahryzla som si do hornej pery a začala si obtáčať jeden z mojich vrkôčikov okolo prsta.

„Vieš o tom, že chcú zbúrať ihrisko?“ povedala som odrazu.

Na semafore zasvietila zelená a on sa rozbehol vpred.

„No a?“

„Chceš ho ešte vidieť, kým bude úplne preč?“

„A na čo?“

„Hmm, pretože to bolo miesto, kde sme zažili naše najväčšie dobrodružstvá?“ spýtala som sa. „Pretože už nikdy nebude vyzerat rovnako? Pretože to bolo *naše* miesto?“

„No dobre.“

„Pamätáš si, kadiaľ sa tam ide?“ doberala som si ho. Uprel na mňa svoje oceľovosivé oči a ja som sa uškrnula. Ten pohľad som poznala. Znamenal, že naša malá hádka sa skončila.

Namiesto toho, aby odbočil doprava na Grandview, odbočil doľava.

Ihrisko už vyzeralo ako mesto duchov. Hojdačky už nemali sedačky. Jediné, čo po nich zostalo, bol strakatomodrý stojan v tvare písmena A, z ktorého sa lúpala vyblednutá farba. Lanový most spoľovice ležal na čiernej gumovej podložke a jeden koniec mal stále pripevnený k tomu, čo voľakedy bola lezecká stena, keď ešte na nej boli úchyty na nohy a ruky.

Vyliezla som po rebríku, ktorý sa teraz knísal, keďže nebol riadne upevnený, spustila som sa dole šmyklávkou a pristála som pri Lonnieho tenisákach.

„Chceš sa spustiť?“ spýtala som sa.

Zatriasol hlavou. „Som prekvapený, že toto je prvá renovácia, ktorú robia, odkedy sme boli malí,“ povedal. „Pravdepodobne mali toto miesto zavrieť už dávno.“

„Ale to je naše miesto!“ povedala som.

„Bolo,“ odpovedal Lonnie, no nie nepríjemne. Toto ihrisko bolo miesto, kde sme sa stretli, kde sme sa stali priateľmi a kde sme si predstavili naše prvé spoločné svety. Na lanovom moste sme predstierali, že sme dobrodružní piráti, skákali sme z hojdačiek ako artisti a bránili sme našu pevnosť pred nájazdmi imaginárnych zombií. Vlastne, jedným z našich prvých projektov v Minecrafte bolo vytvoriť lepšiu verziu tohto ihriska. Zem bola vždy z lávy, samozrejme.

Počas celého toho času sme vždy držali spolu, aj keď sa to samotné ihrisko rozpadalo.

„Spomínaš si, keď som sa pokúšala spraviť premet z preliezačky a ty si ma chytil?“ spýtala som sa dúfajúc, že vzbudím trocha nostalgie.

„Áno, za svoju dobrotu som si zlomil zápästie,“ triasol hlavou Lonnie. „Nikdy si nebola dobrá v plánovaní, ani vtedy, vždy si chcela prekonávať hranice, ale nikdy si nerozmyšľala nad zakončením.“

„Vieš, keby som chcela lekciu, mohla som ísť aj do triedy,“ prekrížila som ruky.

Lonnie pokrčil plecami, kopol do vyblednutého plastového vrchnáka z čohosi a odkráčal k tomu, čo bolo voľakedy preliezačkou. Väčšina tyčiek bola na hromádke na zemi. Nasledovala som ho. Potichu na tú hromádku pozeral. Slnko práve zapadalo a vrhalo na ihrisko oranžovú žiaru. Okolo nás zavládlo ticho.

Mal pravdu. Toto miesto viac už nebolo naše.

„Poďme už,“ povedala som.

„Uvítacia hra, jasné!“ posmieval sa mi.

Načiahla som za ním ruku a cítila som elektrický výboj, keď ma chytil za prsty a pohupoval nimi, ako sme kráčali k autu. Väčšina ľudí

si myslela, že bolo naozaj zvláštne, že sa takto bavíme. Dvojročný rozdiel na strednej škole je obrovský. Hlavne, keď chodíte na dve rôzne stredné školy. Je to ako snažiť sa dohovoriť s niekým na druhej strane Veľkého kaňonu. Naštartoval motor, zvrtol sa v úzkej uličke a potom vytrielil vpred.

Vytiahla som svoj telefón a naštartovala Minecraft appku.

„Ak mi plánuješ celý večer frflať za to, že som nepostavala tvoje hlúpe pasce, aspoň by si mal oceniť túto skvelú sklenenú podlahu, ktorú som postavala v skleníku.“

Zamávala som mu pred tvárou obrazovkou telefónu.

„Pozri!“

„Bianca, prestaň. Šoférujem.“ Lonnie rukou odrazil telefón na bok.

Zatočil ostro doľava a pneumatiky zapišťali. Oranžová žiara zapadajúceho slnka nás nakrátko oslepila, nachvíľu sme sa dostali do šmyku a Lonnie zatočil volantom, aby to napravil. Potom sme si uvedomili, príliš neskoro, že sa na nás niečo rúti, že sme museli prejsť na červenú, ale stále sme cez slnečné svetlo nerozoznali, čo to bolo za objekt. No vedeli sme, že to nebolo malé. Všetko sa to zdalo spomalené, niekoľko sekúnd sa natiahlo na roky, až kým sa z reproduktorov auta nezval robotický ženský hlas.

„Nebezpečenstvo zrážky! Odporúča sa úhybný manéver!“

Atmosféra v aute sa v momente premenila z elektrizujúceho napätia na ostrý strach, keď sa prichádzajúce auto rútilo na nás príliš rýchlo na to, aby sa s tým dalo niečo robiť.

„Keď už bolo to auto dostatočne blízko a zakrylo slnko, videla som tvár toho druhého šoféra, aj keď nie jasne. Mal tmavé oči a rovné vlasy, ktoré mu stáli vo všetkých smeroch. Jeho hlava bola hodená dozadu, keď sa jeho zelené auto zrazilo s našim modrým. Pamätám si, ako kov vŕzgal, keď sme do seba vrazili, ohýbal sa modrý cez zelený cez modrý a cez zelený, ako kúsky vecí začali lietať okolo. Sklo, železo.

V jednom okamihu sa dokonca zdalo, že aj sklo sa rozbilo a roztrieštilo na zlomky lúčov, ktoré pálili moje oči a kožu. A potom som zacítila pach dymu. A chuť krvi. A ako ma niečo poškriabalo tak, že som mala pocit, že ma to rozpáralo niekde uprostred. Myslela som si, že ma to rozpolilo. Otočila som sa snažiac sa zistiť, čo sa deje, či dokážem nájsť Lonnieho tvár, aby som z jeho očí vyčítala, ako veľmi zlé to je. Ale nevidel som ho. Bolo to akoby zmizol a zostala som len ja, to modré auto a to zelené auto, ktoré teraz vyzeralo ako len nejaká pokrčená vec v daždi skla, ktoré padalo všade okolo mňa a šokujúce zistenie, že muž z toho druhého auta bol priamo na mne, ako keby sme šli v aute spolu. Bol priamo tam. Mohla som sa načiahnuť a dotknúť sa ho. A pokúsila som sa. Lenže moje ruky sa nehýbali. Nič sa nehýbalo okrem áut, ktoré najprv smerovali k sebe a potom sa od seba odrazili. Tak som sa pokúsila kričať Lonnieho meno, ale z mojich úst nič nevyšlo.

A potom všetko sčernelo.

KAPITOLA 2

Nado mnou bola svetelná žiara. Na chvíľu som spanikárila, no potom som si uvedomila, že to je len pouličná lampa. Musela som ležať na zemi. Lenže som nič necítila. Ani zem, ani svoje telo. Nemohla som sa ani pohnúť. Pokúsila som sa niečo povedať, ale ani moje ústa nefungovali. Nado mňa sa nahla žena s blondávim copom a zamračila sa. Pozrela sa hore a ústami niečo naznačila niekomu, koho som nevidela. Nie, ona rozprávala. Ale nepočula som ju. Nepočula som nič. Zdalo sa, že iba moje oči fungujú, a aj tie ... Všetko bolo tmavé a obmedzené, ako keby som sa mohla pozeráť iba hore.

Pokúsila som sa niečím pohnúť. Hocičím. Prstom. Jazykom. Nič nešlo. Premýšľala som, či som mŕtva a môj duch sa tu len chvíľu zdržal, kým odíde tam, kam chodia duchovia. Možno bol tiež zaseknutý a nemohol sa hýbať. Možno sme boli obaja paralyzovaní.

Tá blondávä pani mala na sebe tričko s nášivkou, na ktorej bolo napísané POHOTOVOSTNÝ TECHNIK NEMOCNICE HOLY ANGELS. Vyzeralo to, že hýbe rukami nad mojím telom, robila niečo, neviem čo, pretože som stále nič necítila a nemohla som ani pohnúť očami dosť na to, aby som to videla.

Premýšľala som, či som stále na mieste nehody, či bol Lonnie nablízku, či bol v rovnakom stave ako ja, či tu bol aj ten druhý vodič, či ten niečo cítil, či moji rodičia alebo moja sestra vedeli, kde som, či tu umriem.

Môj pohľad sa natriasal a posúval, keď ma presúvali. Svetelná žiara z pouličnej lampy zmizla. Nebo nado mnou bolo tmavé, oveľa tmavšie, ako bolo keď sme s Lonniem odišli z parku. Snažila som sa odhadnúť, ako dlho trvá, než nebo tak stmavne. Niekoľko minút? Hodín? Ako dlho som tam bola?

Potom sa mi začali vracat' ostatné zmysly.

Najprv nado mnou zazvonil hlas tej záchranárky. „Dostaňte ju na nosidlá!“

V pozadí bol zvuk sirén, pobežujúcich ľudí, kriku, ktorému som dobre nerozumela a nepomýliteľný zvuk ohýbajúceho sa kovu. Počula som škripot štrku pod nohami a zacvaknutie niečoho podo mnou. Presúvali ma, pomaly a hladko. Hviezdy sa točili.

Ďalší sa vrátil čuch. Nával prenikavého dymu a štiplavej gumy. Sladkého a niečoho zemitého.

Potom som zacítila krv vo svojich ústach. Pohla som jazykom a snažila ucítiť vnútro úst. Všetko bolo mäkké, špičkou jazyka som cítila nejaké ostré úlomky a prázdne opuchnuté ďasná.

Ešte viac zvukov. Krik, plač, náreky. Alarm auta hulákal a robotický hlas pokojne intonoval, že pomoc je na ceste.

Červené svetlo sa odrážalo od lesklého bieleho náteru sanitky.

Vnútro sanitky. Hladký biely strop. Kovové západky na nádobách so zásobami nado mnou. Tváre záchranárky a ďalšieho chlapa, ktorí sa nado mnou prehýbali. Jedna tvár usmiata, druhá zamračená, lenže som nevedela rozoznať, ktorá je ktorá, pretože moje oči nevedeli ani na jednu zaostriť a ja som nadsakovala a siréna húkala, takže sme už museli byť na ceste do Holy Angels.

Prešli sme na hladký rovný úsek cesty a môj zrak sa zlepšil.

Bol to ten chlap. Ten chlap sa usmieval.

Potom ma vyložili a okamžite ma zalial pach dezinfekcie. Svetlá v nemocnici boli svetlobiele... Nieкто by im mal povedať, že to nie

je upokojujúce. Mali by si namontovať žiarivé svetlá, také, ako sú na ulici. Zavrela som oči a počula, ako vedľa mňa bežia nohy obuté v pískajúcich plátenkách a ako sa do toho krútili kolieska na vozíku a ako poskakovali po nemocničnej dlážke. Aj cez zavreté viečka som videla, ako na mňa žiari svetlo, a vždy som vedela, keď sa nado mňa niekto nahol, lebo na moju tvár vrhal tieň.

Zrazu som začala znova cítiť. Začalo to ako vlna v mojich končatinách. Bolo to ako keby ruky a nohy stiahli z kože. Všetko, čo som cítila, bola bolesť. Vykrikla som a tí, čo popri mne bežali, ešte zrýchlili. Bolesť prechádzala dovnútra k môjmu žalúdku a potom prešla do mojej hlavy. Nebolo nič, čo ma nebolelo. Moje nohy, moje ruky, môj trup, môj krk, moja hlava, moje ústa, moje oči. Cítila som, ako keby som prešla mlynčekom. Nevedela som prestať kričať aj napriek tomu, že ma z toho ešte viac bolelo hrdlo. Nevedela som prestať. Myslím, že sa snažili ma zastaviť. Cítila som, ako ma presúvajú, ako ma tlačia a počula som, ako sa mi snažia dačo povedať, ale cez svoj krik som im nič nerozumela. Vedela som len to, ako sa cítim, a to, ako všetko bolí, a myslela som si, je toto umieranie? Snažila som sa im povedať: „Zastavte to!“

A potom všetko zastalo.

Zobudila som sa v malej bēžovej miestnosti s vertikálnymi vinylovými žalúziami a okolo mňa pípali prístroje. Na každej strane bēžového plastového stola na kolieskach boli dve očalúnené stoličky s drevenými opierkami. Moje telo zakrývala modrá prikrývka. Nevidela som, v akom som stave, iba to, že moje nohy sa zdali oveľa väčšie ako obvykle, takže som usúdila, že boli obe v sadre. Skvele. Ani svoje ruky som nevidela. Snažila som sa nimi pohnúť, no nešlo to. Buď som bola bezruká, alebo tá anestézia, ktorú mi dali, ešte neprestala účinkovať. Cítila som sa unavená a k tomu som z celého tela cítila tupú bolesť. Aspoňže som už vedela hýbať očami, takže som sa mohla poobzerať.

Bola som sama. Bola som tu len ja, pípajúce prístroje a ružový plastový džbán, ktorý stál orosený na tom stole na kolieskach. Ale žiadne šálky. Vyplazila som jazyk. Moje pery boli suché. Trocha vody by mi bodlo, no nevyzeralo to tak, že môj hlas funguje, takže som si nemohla vypýtať, ani keby som nebola sama. Snažila som sa pohnúť prstami a zistiť, či tu nie je niekde tlačidlo, ktorým by som mohla niekomu, hocikomu, dať vedieť, že som sa prebrala a aby sa o mňa začali starať, prípadne mi povedali, čo sa stalo, alebo hocičo, no stále som necítila svoje prsty, ani som nevedela, či ešte nejaké mám.

Premýšľala som, ako asi vyzerám.

Zaujímalo ma, kde sú všetci.

Zaujímalo ma, čo sa stalo Lonniemu.

Keď som sa znova prebrala, mala som výhľad na nemocničnú stropnú dlaždicu. Takú tú bežnú, ktorá je hybridom šedej a béžovej – mojej zahmlenej mysli napadlo, *šéžová?* – uloženú do mriežky, ktorá ťa núti tie dlaždice rátať, hlavne ak je to jediná vec, ktorú vidíš. Svetlá boli stlmené a nevedela som rozoznať, či je to tá istá miestnosť, v ktorej som bola predtým, alebo či ma presunuli. Bola menšia, než som si pamätala, a zdalo sa mi, že počujem menej bzučania a pípania než naposledy, keď som bola pri vedomí. Usúdila som, že to bol pokrok. Pokúsila som sa pohnúť. Znova neúspešne a tentokrát som vôbec nevidela svoje telo, lebo som ležala rovno. Možno moje nohy zmizli. Alebo celé moje telo. Zamyslela som sa, či by človek mohol technicky prežiť ako samotná hlava.

Tiež som zvažila, že som zmätená z liekov. Pripadalo mi to ako múdre zhodnotenie mojej mentálnej spôsobilosti.

Dvere sa otvorili a zavreli a počula som šepot mojej mamy: „Čo myslíte, ako dlho ešte?“

„Zotavovanie bude náročné, pani Marshallová. Jej zranenia sú rozsiahle. Budeme to musieť brať krok za krokom.“

Počula som niečo ako tichý plač a potom hlas môjho otca: „Carrie by ju rada videla. Privediem ju po škole.“

Carrie nemala školu v sobotu. Chcela som sa spýtať, o čom hovoria. Ale potom mi napadlo, že pravdepodobne už nebol piatok, ani víkend. Chcela som povedať *Ahojte*, ale to, čo vyšlo z mojich úst, bolo celkom elegantné *Uunghh*. Môj slovník bol zredukovaný na slovník osadníka z Minecraftu.

Moji rodičia pribehli ku kraju postele, nadšení, že som vydala vôbec nejaký zvuk.

Hej, skúsila som znova. *Uhh* vyšlo z úst.

„Bianca!“ povedala jemne moja mama. Po tvári jej stekali slzy a zanechávali bledohnedé stopy v jej mejkape.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa môj otec.

Pokúsila som sa prikývnuť. Zabolelo to.

Ďalšia prišla k posteli žena v bielom plášti a moji rodičia odstúpili. Mala veľké tmavohnedé oči a čierny vkroč, ktorý mala prehodený cez jedno plece. Keď sa nahla bližšie, jej vlasy odkryli jej menovku, na ktorej bolo napísané DOKTORKA NAYOVÁ.

„Ahoj, Bianca,“ povedala. „Som rada, že si sa prebrala.“

„Ako dlho som bola mimo?“ pokúsila som sa opýtať. Ale iba som ďalej stenala. A trocha slintala, nerada priznávam. Moja mama sa nahla s obrúskom, aby mi otrela slinu a tvárila sa ustarostene.

„Od tvojej nehody ubehol takmer týždeň,“ povedala doktorka Nayová, ako keby mi bolo perfektne rozumieť. „Konečne si bola dostatočne stabilizovaná na to, aby sme ňa mohli prebrať.“

„Aké mám poranenia, doktorka?“

Doktorka Nayová ťukla do niekoľkých tlačidiel na svojom tablete a z kamery na okraji tabletu sa začal premietiť hologram. Pred mojimi očami sa zjavila moja miniatúrna verzia. Bolo to zvláštne, ako sa pozeráť na plánik svojho tela.

„Máš veľké šťastie, Bianca. Ak by si mala túto nehodu o pár rokov skôr, nie som si istá, či by sme mali tú správnu technológiu, aby sme ti pomohli.

Rozhodne som si nepripadala, ako keby som mala šťastie, keďže som bola celá v sadre, ale verila som jej. Doktorka Nayová ešte párkrát ťukla do tabletu a hologram môjho tela sa rozžiaril načerveno na takmer desiatich miestach. Bolo to strašné: dve zlomené ruky, zlomená stehenná kosť, tri zlomené kosti v mojej pravej nohe, dve zlomené rebrá, splasnuté pľúca a otras mozgu. Vyzerala som, ako keby hra na operáciu dopadla príšerne zle.

„Ešteže si bojovníčka,“ povedala doktorka Nayová.

Nespomínala som si, že by som bola schopná bojovať alebo vedieť, kto bol okolo mňa, ani to, ako som sa dostala do tejto škarovej malej izby, ktorá smrdela borovicovým čističom, liekmi a močom – o ktorom som dúfala, že nebol môj, ale vedela som, že pravdepodobne bol.

Doktorka Nayová sa nado mňa nahla a upravila prietok z vrecúška, ktorý šiel do infúzie. Odrazu som zacítila napravo odo mňa niečo chladné a znova som sa usmiala, konečne znova cítiac svoju ruku. Chlad sa rozšíril a úplne ma zalial, potom na mňa ako hmla padla otupenosť. Doktorka Nayová pokračovala v rozhovore o mne s mojimi rodičmi. Zdalo sa, že toho bolo veľa na prebratie. Snažila som sa načúvať, ale mala som problém počuť. Mala som problém cítiť. Celkovo som mala problém. Bolo to ako plávať hore silným prúdom. A zrazu znova tma.

Do tretice všetko dobré, pomyslela som si, keď som sa znova prebrala. Tentokrát bolo svetlo jasnejšie, moje telo bolo podpreté a videla som celú tú béžovú izbu so zakrytými stoličkami, plastovým stolom na kolieskach a znova ten zarosený ružový džbán. Déjà vu. Až na môjho otca, ktorý sedel v jednej zo stoličiek a čítal magazín

InfoTech. Na starého chlapa má stále výborný prehľad o najnovších technológiách. No, to bude tým, že je to jeho práca.

„Ahoj,“ povedala som. Tentokrát to dokonca znelo ako rozoznateľné slovo, čo ma prekvapilo, takže som vydala slabučký zvuk, ktorý spolovice znel, akoby mi zabehlo a z druhej polovice ako nárek. Áno, bolo to také divné, ako si predstavuješ. Ver mi.

Môj otec prakticky vyskočil zo stoličky. „Ahoj,“ povedal. „Ako sa cítiš?“

Pokrčila som plecami, alebo aspoň som si to myslela. Nemyslím si, že sa nejaká časť môjho tela vôbec pohla.

„Čo sa stalo?“ spýtala som sa napriek tomu, že som si bola plne vedomá toho, čo sa stalo, no nenapadala mi lepšia otázka.

„Mala si dosť vážne poranenia,“ povedal tichým hlasom, ako keby to mohol zhoršiť tým, že to povie hlasnejšie. Načiahol sa k jednému z pípajúcich prístrojov a dotkol sa obrazovky. Rozrušilo ma to, ale nič sa nestalo. „Chvíľu tu ostaneš,“ povzdychol. „Podstúpila si zopár operácií a máš niekoľko sadier.“ Položil mi na čelo svoju teplú ruku. „Museli sme ti zohnať aj plastického chirurga. Takže jazvy nebudú také zlé.“

Musela som sebou asi trhnúť, pretože jeho tvár zbledla.

„Nie je to také zlé. A budeš v poriadku. Z najhoršieho si vonku, ako sa hovorí.“ Zachichotal sa, zaľukal časopisom na plastové zábradlie postele a o krok ustúpil. Bolo zjavné, že nechcel nič viac povedať.

„Lonnie?“ spýtala som sa.

„Čo?“ spýtal sa. Tváril sa, akoby ho niečo bolelo. Potom niekoľkokrát zažmurkal, vyzeral až chorý. „Bianca, ...“

Otvorili sa dvere a nimi vošla doktorka Nayová. „Dobrá ráno, Bianca! Ako sa cítiš?“

Ako keby ma zrazilo auto, chcela som zavtipkovať, no potom som si to rozmyslela.

Môj otec ustúpil, aby sa mohla dostať bližšie. Zobrala si z krku stetoskop a začala počúvať moju hruď. „Dýchanie je konečne v poriadku.“

Ja som nedýchala? Kedy moje dýchanie nebolo v poriadku? premýšľala som.

Pozrela sa na môjho otca a prikývla: „Je to šampiónka.“ Potom sa otočila k tabletu, ktorý mala položený na stole, a niekoľkokrát ťukla do obrazovky. Znova sa objavila moja zmenšenina, modrá a vznášala sa nad tabletom. Doktorka Nayová ma previedla všetkými operáciami, ktoré som podstúpila, kým som bola mimo.

„Výsledky všetkých testov sú lepšie,“ povedala. „Teraz je to už len otázka zotavenia sa, čo znamená, že tu v nemocnici budeš musieť chvíľu zostať.“

Môj otec sa na mňa pozrel svojimi smutnými očami a mňa zabolelo pri srdci. Koľko nás to bude stáť? Koľko vymeškám v škole?

„Predpísali sme najsilnejšie lieky proti bolesti, aké za daných okolností môžeme,“ pokračovala doktorka a pozerala sa na môjho otca, „ale sestričky hovoria, že sa aj tak každých pár hodín budí a snaží sa hýbať. Dostáva toho najviac, čo jej môžeme bez rizika bezpečne podať, pravdepodobne preto je teraz hore a cíti sa dostatočne pohodlne. Ale musíme zabezpečiť, aby sa nehýbala.“

Nepamätám si, že by som sa budila. Nepamätám si bolesť, ale výraz tváre môjho otca prezrádzal, že on toto moje budenie videl naživo.

„Chcem tým povedať, že jej nebudeme môcť nejakú chvíľu podať nič viac a je hore, takže toto môže byť ... náročná noc.“

Môj otec prikývol. Svaly okolo čeluste sa mu stiahli a päsťou zovrel zábradlie na posteli tak silno, že som myslela, že praskne.

„Budem s ňou celú noc,“ povedal. „Jej matka s ňou bude ráno. Zvládneme to.“

Potom doktorka Nayová odišla a môj otec napravil periny, ktoré ma zakrývali. Cit v tele sa mi pomaly začal vracat a ja som začínala

rozumieť tomu, o čom hovorila doktorka Nayová, a prečo vyzeral môj otec tak ustarostene. Bolo to, ako keby ma pomaly namáčali do roztavene-nej lávy. Možno si myslíš: *Jasné, v pohode by som prežil spálený palec alebo aj celú nohu, bez problému!* Ale tá bolesť pohlcovala viac a viac z môjho tela. Bola som oslabená od bolesti. Dokonca aj pohľad na tvár môjho otca ma bolel. Pretože nemohol nič urobiť a bola som naňho nahnevaná kvôli tomu, že s tým nemohol nič urobiť a potom som bola nahnevaná na seba, pretože som vedela, že bol bezmocný a toto bolo pre neho mučenie.

A ešte? Všetko to bola moja vina.

Keď som sa znova zobudila, bola noc. Môj otec spal na stoličke s otvoreným časopisom na svojej hrudi. Topánky mal vyzuté a ľahko chrápal. Dvere do mojej izby boli otvorené a na moju tvár dopadal lúč svetla, asi zo stanoviska sestier. Stále som nevedela nájsť tlačidlo na privolanie sestry, ale pochopila som, že čas na ďalšie lieky už bol, keďže som sa cítila zasa otupená. Bolesť už len tlela. Chcela som trocha vody, ale nechcela som budiť svojho otca. Nevedela som, ako dlho bol hore. Jeho oblečenie bolo v strašnom stave. Z jeho obvykle upravených vlasov bola zamotaná rohož. Mohol tu byť hodiny, ak nie dni bez prestávky. Nieкто musel byť doma s Carrie. Spomínam si, že vravel niečo o tom, že sa majú s mamou vymeniť, tak možno si čoskoro oddýchne.

Ale z veľkej časti som bola aj rada, že môj otec spal a nemala som koho zavolať. Pretože som vedela, že v momente, kedy si začnú myslieť, že mi je dostatočne dobre, v momente, kedy si uvedomia, že zvládnem reálnu konverzáciu, začnú mi dávať otázky. Veľa otázok. A potom budú všetci vedieť, čo som urobila, že všetko to bola moja chyba.

Okolo mojich dverí sa mihol tieň a nieкто slabým hláskom zašepkal: „Ahoj.“

„Ahoj,“ podarilo sa mi.

A potom dnu vošiel chlapec, asi jedenástročný, oblečený v pyžame, na ktorom bolo napísané Doživotný Gamer a v župane s planétami, ktoré svietili v tme.

„Kto ...?“ spýtala som sa. Viac som nezvládla. Bolelo ma hrdlo, keď som rozprávala.

„Som A. J. Som vo vedľajšej miestnosti,“ povedal. Prišiel trochu bližšie, ale zastavil sa, keď si môj otec veľmi hlasno odfrkol a zdal sa prekvapený, že tam bol niekto ďalší. A. J. prišiel k prístroju s infúziou a zatukal na obrazovku. Zdalo sa, že toto je zaužívaný spôsob rozprávania sa s pacientmi. Zapamätala som si to pre prípad, že niekedy pôjdem do izby iného pacienta. Za predpokladu, že budem niekedy ešte chodiť.

„Ja som...“

„Bianca Marshallová. Viem. Videl som tvoju kartu, keď vošla doktorka Nayová.“

„Aha,“ povedala som.

Uškrnul sa.

„Lonnie,“ povedal som. „Elon Lawrence.“ Povedať to vyžadovalo veľkú námahu.

A. J. sa tváril zmätene. Zatriasol hlavou. Na hlave sa pohupovali jeho malé čierne kučery. „Nie, si Bianca,“ povedal a kládol dôraz na každú slabiku môjho mena.

„Môj priateľ,“ povedala som. „Boli sme v aute. Mohol by na tom byť horšie.“

Jeho obočia sa nadvihli. „Horšie ako ty?“ spýtal sa. „Ty si na tom naozaj zle. Hocikto, kto by bol na tom horšie ako ty, by bol pravdepodobne mŕtvy.“

Čakala som, že sa zasmieje, alebo uškrnie, alebo povie, že len žartoval. Ale tento chlapec mi vravel presne to, čo si myslel, že je pravda, a v hornej časti hlavy som cítila bodavú bolesť, ktorá mi vravela, že

sa nemýlil, že niečo horšie, než som bola na tom ja, sa nedalo prežiť. A že ak by bolo niečo dobré, čo by mi o Lonniem mohli povedať, už by mi to povedali.

„Ale mohol by som sa priplichtiť na stanovisko sestier a pozrieť sa, či nenájdem jeho kartu,“ ponúkol sa A. J.

Efektom jeho slov bolo okamžité otupenie pulzujúcej úzkosti, ktorá mi rástla v hrudi. Alebo to bolo tými liekmi. Počula som rad zapípaní a potom začali prístroje okolo mňa chvíľu bzučať. O pár sekúnd som sa začala cítiť trochu lepšie. „Ďakujem, A. J.,” povedala som. Keď sa otočil na odchod, uvidela som niečo v jeho ruke. „Čo to je?“

Otočil sa späť. „Toto?“ zodvihol niečo, čo vyzeralo ako biela plastová členka. „To sú VR okuliare,“ povedal. Prišiel bližšie, aby mi ich ukázal. „Môžeš cez ne pozeráť filmy a tak, no ja som hral Minecraft.“

„Ja mám rada Minecraft.“

„Áno?“ A. J.-ove oči sa vtom rozžiarili.

„Môj priateľ a ja sme spolu budovali svet,“ povedala som, trochu prekvapená tým, ako veľa toho zvládnem povedať. Pozrela som sa na najbližší prístroj. Áno. Definitívne bol čas na lieky proti bolesti.

Chlapec zažmurkal a prikývol, myslím, že čakal, aby som dodala nejaké detaily.

„Je v ňom veľa osád s rôznymi usporiadaniami a pravidlami, a tak.“

To úplne rozžiarilo chlapcovu tvár. „Áno? Ja rád hrám modus prežitia. Ale ja používam mody, dokonca som ich sám pár vytvoril!“

„To je cool,“ povedala som.

„Tak by si mala vyskúšať tieto okuliare,“ povedal, „budeš z nich unesená.“

Než som stihla zareagovať, prišiel A. J. k mojej posteli a dal mi tie okuliare na hlavu. Konce mi zovreli spánky. No oproti tomu, čo som cítila vo zvyšku svojho tela, to bolo nič. Cítila som šteklenie na oboch

stranách tváre a rozšírilo sa aj k môjmu čelu. Zrazu moju hlavu zaplavila vlna bolesti, ale snažila som sa nenariekať a neuhnúť, pretože som nechcela rozrušiť chlapca, ktorý si pravdepodobne myslel, že mi robí láskavosť.

Otvorila som oči a bola som prekvapená, keď som zbadala, že izba nemocnice úplne zmizla. Hra bola už načítaná a pozastavená uprostred niečoho, čo A. J. predtým robil.

„Spočiatku je to trochu divné,“ varoval m, „ale po chvíli si na to zvykneš.“

Nežartoval. Byť hodená do úplne realistického sveta uprostred rozohranej hry bolo dezorientujúce. Bolo to jasnejšie ako moja nemocničná izba, to je isté. A tie nerealistické, kreslené odtiene zelenej, hnedej a modrej boli trochu ako facka na líce. Začala som sa obzerať po lesnom bióme, do ktorého som bola vrhnutá, a uvedomila som si, že keď som sa chvíľu niekam pozerala, začnem sa hýbať tým smerom. Tie pohyby ale boli náhle a okamžite sa mi z nich chcelo vracieť. Zavrela som oči a snažila som sa zhlboka dýchať, no nechcela som povedať, že chcem skončiť. Koniec-koncov, bol tam malý chlapec, na ktorého som chcela zapôsobiť. Navyše tu bol ešte ten pocit, že som len hlava bez tela. Znova som sa pokúsila pohnúť, ale ucítila som šklbnutie v žalúdku.

„Budeš vracieť?“ spýtal sa A. J.

„Nie... ja... hmm...“

„Možno by si mala prestať,“ povedal. Bez varovania mi stiahol okuliare a ak mám pravdu povedať, nemyslím si, že to bolo lepšie. Návrat do reálneho, otupného sveta spôsobil, že mi prišlo extra zle a ja som sa otočila na druhú stranu postele, preč od chlapca a povracala som sa.

Keď som sa snažila utrieť si ústa na okraj plachty, A. J. ustúpil k dverám. Môj otec sa zamrivil, ale nezobudil sa. Sestrička vbehla dnu, pozrela sa na chlapca, na mňa, znova na chlapca a potom pomaly

prišla ku mne, aby ma očistila. Mala som zvratky vo vrkočoch, veľmi som nerozmýšľala, kam mierim.

„Nechutné,“ povedal A. J.

„Chod' späť do svojej izby,“ povedala sestrička. „O chvíľu ťa prídem skontrolovať. Vieš, že nemáš pobeťovať po nemocnici. A definitívne nemáš byť v izbách iných ľudí.“

Môj otec sa zobudil, ponáľahoval sa a snažil sa vydedukovať, čo sa vlastne deje.

A. J. spravil grimasu, ale ustúpil úplne k dverám. „Dostať sa dnu a von je náročné,“ povedal. „Nedokáže to každý. Je tu aj iná cesta von, ktorú ti môžem ukázať,“ pokrčil plecami. „Je hlavne pre zelenáčov.“

„Cesta von z čoho?“ spýtal sa môj otec.

„Len z hry,“ povedal A. J. a ukázal mu okuliare.

Úrazil ma ten komentár o zelenáčovi a chcela som mu povedať, že by som to zvládla, ale, pochopiteľne, som nemala najlepšiu chvíľku. Ležala som v nemocničnej posteli, dobitá na kosť a sestra zo mňa utierala zvratky. Sledovala som, ako ustúpil do chodby a zmizol.

Ale plánovala som mu ukázať, že to zvládnem. Nebola som žiaden zelenáč.

Čo by som to bola za gamerku, ak by som to nezvládla?

KAPITOLA 3

Keď som otvorila oči, moja mama sa s niekým rozprávala v izbe. Izba bola jasnejšia. A na moment som mala pocit, akoby som znova bola v hre. Zdalo sa to akosi menej reálne, všetko sa mi zdalo na pár sekúnd hranaté a nejasné, až kým spánok nevyprchal z mojich očí. Možno som bola stále traumatizovaná odvtedy, čo som bola hodená do toho chlapcovho Minecraft VR sveta a potom som bola vykopnutá bez možnosti si na to zvyknúť.

„Ahoj,“ povedala moja mama. Prišla k okraju postele, omotala si niekoľko mojich vrkôčikov okolo prsta a presunula mi ich na vrch hlavy. „Počula som, že si mala celkom ťažkú noc.“

Pokrčila som plecami. Alebo som sa aspoň pokúsila. Stále som si nebola istá, či sa moje plecia vôbec hýbu.

Doktorka Nayová pristúpila bližšie. Dnes boli jej vlasy zopnuté do uzla. „Počula som, že si stretla A. J.“ Ostro sa nadýchla: „Vie, že nemá byť v izbách iných ľudí. Lahko sa nadchne a občas sa motá pod nohami, hlavne počas výmeny zmien.“

Pozrela som sa za doktorku Nayovú na uniformovaného policajného dôstojníka, ktorý stál blízko dverí. Moje telo okamžite stuhlo. Jeden z prístrojov zvláštne zapípal, doktorka Nayová sa naň pozrela a zamračila sa. Potom sa pozrela na policajta a zakrútila hlavou. Prikývol a odišiel. O pár sekúnd prestal prístroj pípať.

„Nehnevajte sa na A. J.,“ povedala som. „Myslím, že chcel byť len priateľský.“

„Rozumiem, Bianca. Ale teraz je pre mňa najdôležitejšie tvoje uzdravenie,“ povedala doktorka Nayová. Z tabletu do priestoru medzi nami premietla ďalší hologram. Tentokrát to bol lineárny graf ukazujúci rôzne vrcholy a prepady. „Pozri sa, A. J. prišiel okolo druhej ráno a tebe sa vtedy poriadne zvýšila hladina adrenalínu a tep.“

Doktorka Nayová na chvíľu stíchla a pristúpila bližšie k hologramu. Ukázala na bod na grafe, kde bol najvyšší vrchol, a potom sa zamračila na jeden z prístrojov pri mojej hlave.

„Spomínaš si, čo sa stalo?“

„Prišlo mi zle,“ priznala som, „z tej hry.“

Doktorka Nayová vyzerala zmätene: „Akej hry?“

„Minecraft,“ povedala som. „A. J. mi ukázal svoje VR okuliare a mne sa zatočila hlava.“

„Čo to znamená?“ spýtala sa moja mama.

„Máme tu na detskom oddelení niekoľko VR prístrojov. Sú dobré na zabavenie niektorých detí, ktoré tu musia dlhšie zostať. Nebola som si istá, či je Bianca dostatočne stabilizovaná na to, aby sme jej jeden z nich ponúkli.“

Vzhľadom na moju prvú reakciu na A. J.-ove okuliare som si sama nebola istá, či som dostatočne stabilizovaná. Ale veľmi som chcela robiť niečo iné, než sa pozeráť na strop alebo ďalší hlúpy hologram.

„Môžem jeden dostať? Prosím?“

Doktorka Nayová zatriasla hlavou. Uzlík na hlave jej poskočil.

„Nie, kým nevykonám zopár ďalších testov, aby som si bola istá, že to je v poriadku. Koniec-koncov, mala si otras mozgu, nie som si istá, aký bude mať VR na to efekt.“

„Dobre, ale čo Lonnie. Nikto mi nechce povedať, čo sa stalo Lonniemu.“

Doktorka Nayová sa pozrela na moju mamu, ktorá pri zmienke Lonnieho mena okamžite stuhla. „Musíš sa sústrediť na svoju vlastnú liečbu,“ povedala doktorka.

Pozrela som sa na maminu tvár. Nebola to tvár, čo vravela *Tvoj priateľ je v poriadku*. Bola to tvár, čo vravela *Nechceme ti vravieť, ako veľmi zlé to je*. Vôbec sa na mňa nepozrela. Pozerala sa na dlážku, potom na doktorku Nayovú a potom znova na dlážku.

Cítila som sa, akoby mi dačo tlačilo na hrud' a zalial ma studený pot. Stroje začali pípať ostrými tónmi. Rovnako ostrá bolesť sa pre-rezala vrchnou časťou mojej hlavy a ja som privrela oči. Počula som okolo seba kroky a cítila som, ako sa na mňa ľudia tlačia, ale všetko, čo povedali, bolo skomolené a stíšené, ako keby moja hlava bola dakde inde, ale moje telo zostalo v tej izbe a starali sa oň sestričky. Myslela som si, že sa znova povraciam, ale nestalo sa to. Keď som bola znova schopná otvoriť oči, doktorka Nayová práve tlačila ihlu striekačky do hadičky mojej infúzie.

„Nie,“ začula som sama seba, ale bolo príliš neskoro. Keď som sa zobudila, zdalo sa, že ubehli celé hodiny a bola tma. A znova na mňa pozeral ten chlapec.

„Chceš si skúsiť znova zahrať?“ spýtal sa. V ruke sa mu hompáľal ďalší pár VR okuliarov. Obzrela som sa. Bolo to ako opakovanie predošlej noci, vrátane môjho otca, ktorý spal na stoličke. Bolo to takmer také, ako keby sa celý deň vôbec nestal.

„Čo je za deň?“ spýtala som sa.

„Streda,“ povedal.

Zachechotala som sa, lebo som si uvedomila, že som nevedela, aký deň je predtým, tak som to nemala s čím porovnať.

„Bol si tu minulú noc?“ spýtala som sa.

„Som tu už tri týždne,“ povedal.

„Nie, myslela som...“ Nemala som jasno v hlave, tak som prestala. Nikam to nevedlo.

Pristúpil bližšie. „Na tie okuliare si treba zvyknúť. Takmer nikdy to na prvýkrát úplne nevyjde, ale na druhýkrát je to obvykle lepšie.“ Prikývla som.

„Mala by si zavrieť oči, kým sa VR bude nastavovať pre nového používateľa,“ povedal A. J. „Prepáč, že som ti to zabudol naposledy povedať. Pravdepodobne preto si sa povracala.“

„Veru, nechcela by som si to zopakovať.“

„Ani ja.“

Zavrela som oči a A. J. mi, tentokrát jemnejšie, nasadil okuliare. Tentokrát som zacítila, ako sa to zvláštne svrbenie, ktoré začalo na oboch mojich spánkoch, rozšírilo po celej mojej tvári. Dostala som závrat, ako keby som padala, ale bez svojho tela. Zaľala som zuby. Nakoniec ten pohyb ustal. Keď som otvorila oči, stála som vo zvláštnom vestibulovitom prostredí a predou mnou sa vznášala obrovská obrazovka s menu. Vždy, keď som sa pozrela alebo som myslela na to, že sa na niečo pozriem, tá obrazovka reagovala – prehadzovala filmy, hudbu a hry.

Strasidelné, pomyslela som si. Bolo to, ako keby tie okuliare vedeli čítať moju myseľ. S použitím tohto rozhrania som prešla k oknu s hrami a vybrala Minecraft. Obrazovka ukázala začiatok hry, kde som si mohla vybrať svet, postavu a všetky nastavenia.

„Mimochodom, v tejto verzii Minecraftu je zopár nových praviel,“ povedal A. J. „S okuliarmi to nie je ako pri väčšine hier. Synchronizujú sa s tvojimi mozgovými vlnami alebo tak nejak a reagujú na to, čo si myslíš.“

Rýchlo som naľukala prihlasovacie údaje k svetu, ktorý som začala s Lonniem. Bolo to rýchle. Stačilo, aby som myslela na správne písmenká. Ale neumožnilo mi to prístup.

„Hej, prečo mi to nedovolí prihlásiť sa?“

„Budeš musieť použiť svet, ktorý zdieľame so zvyškom detí v tejto nemocnici,“ povedal A. J. „Ale neboj sa, naprogramoval som pre túto verziu zopár superužitočných modov, keďže si nová, a tak. Napríklad v móde prežitia som pridal niekoľko verbálnych príkazov, ktoré ti pomôžu, ak uviazneš alebo budeš mať problémy. Stačí, ak povieš...“

„Nedostanem sa do problémov,“ povedala som podráždene, „Nie som úplný začiatok.“

„Ovracala si si svoje vlastné vlasy,“ povedal A. J. „Videl som ťa.“

Šťažka som sa nadýchla, nechcela som si pripustiť tú poznámku.

„Myslím to tak, že keď si len jednoducho stiahneš z tváre tie okuliare, tak ti to zmätie mozog. Takže vážne musíš vyjsť postupne. Ako som povedal, ja môžem jednoducho vyjsť a budem v pohode, ale nie každý je ako ja.“

Šušeň akýsi.

„Okej, fajn,“ vyprskla som. „Vyjdem postupne, ako to mám spraviť?“

„Musíš postaviť portál východu. Hocijaký tvar portálu stačí, len musíš myslieť na opustenie hry nejakých tridsať sekúnd.“

„Robíš si srandu? To si si len vymyslel, nie?“ povedala som nahnevane.

„Nerobím! Je to preto, aby sa tvoj mozog mohol pripraviť na opustenie hry, niečo, ako keď ti hry nedovolia sa odhlásiť uprostred boja. Je tam čakacia doba. Stavba portálu ti pomôže sústrediť sa na akt odchodu odniekadiaľ.“ Na chvíľu stíchol, pravdepodobne, aby sa pozrel na moju neveriacu tvár a dodal: „Sľubujem, je to ako vizualizácia alebo také niečo. Vážne nechceš odísť znova tým druhým spôsobom. Iba ak by si chcela znova zvratky vo vlasoch.“

„Nebudem mať materiál na stavbu portálu východu hneď, ako sa dostanem do hry,“ povedala som.

A. J. povzdychol. „Ach, všetok ten materiál máš už v inventári. Je to všetko súčasťou modov, ktoré som pridal.“ Počula som, ako sa priblížil a striaslo ma, pretože som si myslela, že mi znova strhne okuliare, ale neurobil to. Namiesto toho mi pošepkal prihlasovacie údaje do zdieľaného sveta.

Pozrela som sa na tlačidlo štart a obrazovka sčernela. V ľavom hornom rohu bolo niekoľko riadkov kódu, ktoré som dobre nevidela, no o moment neskôr sa pod mojimi nohami zjavil svet Minecraftu, ktorý sa rozprestieral do všetkých smerov, pixelovaný svet jasných farieb, slnečný a jemná cinkavá hudba hry. Spravila som niekoľko váhavých krokov vpred so strachom, že sa vráti nevoľnosť. Tentokrát som sa ale cítila dobre.

Pokrok!

Zjavila som sa v lesnom bióme. Predo mnou boli kopce pokryté kockovanými stromami a v údolí, kde som stála, boli kvety a tráva. Naľavo odo mňa stekala riečka v podobe modrých štvorcov. Nado mnou sa v oblohe vznášali pravouhlé oblaky. A na druhom brehu ďalšia tráva a malá predstavaná osada.

Pohla som sa smerom k stromom a zbadala zopár prasiat. K jednému som sa dostala blízko a pokúsila som sa k nemu nahnúť. Okuliare urobili presne to, v čo som dúfala, nahla som sa ponad to zviera, aby som sa mohla naň pozrieť. Bolo väčšie, ako by som čakala. Myslím tým, že bolo vo veľkosti prasaťa, no keď sa naň pozeráš na obrazovke, zdá sa celkom malé, takže som nečakala, že bude približne vo veľkosti a tvare prasaťa. Ale v celom tom svete boli približne skutočné veľkosti. Vlastne som mala pocit, že som bola vo svete, ktorý mi vyhovoval a do ktorého som patrila. Bolo to prekvapenie. Pomyslela som si, že sa načiahnem k môjmu novému prasaciemu kamošovi a zrazu sa zjavil pár hranatých rúk. Pekne! Samozrejme, nič som necítila, keď som zasiahla prasa, a to s kvičaním odbehlo.

Po tom, čo som bola uväznená v sadre na ktovie ako dlho, bol skvelý pocit mať znova kontrolu nad vlastným telom, aj keď bolo hranaté. Hýbala som hlavou sem a tam. Poskočila som. Spojenie z môjho mozgu k postavičke bolo bezchybné. Pokúšala som sa vybaviť si, aké bolo moje skutočné telo. Myslela som si, že mi to pomôže sa k nemu znova pripojiť mimo hry, ale nič sa nestalo. Bola som hlava bez tela vo vnútri hry a moje telo bolo niekde inde. Strašidelné.

„Toto je neočakávaný bonus,“ povedala som s očakávaním, že A. J. odpovie, ale neodpovedal. Premýšľala som, či som to vôbec povedala nahlas, alebo či som si iba predstavila, že to hovorím. Počula som to. Aspoň v mojej hlave. Ráta sa to? Zaujímalo ma, koľko zo mňa bolo v reálnom svete, tak som sa snažila premýšľať nad mojimi rukami a nohami v sadrách na posteli, aby som videla, či dokážem pohnúť prstami alebo palcami. Moje ruky a nohy vykonali trhaný pohyb v hre, ale nič iné som necítila. Možno som nemohla byť na dvoch miestach naraz. Možno som sa naozaj hýbala aj v skutočnom svete a nevedela som to. Rozhodla som sa na to nemyslieť a začať namiesto toho skúmať.

Prišla som k najbližšiemu kopcu okolo niekoľkých pasúcich sa oviec a obzrela som sa. Svet sa v dialke ešte stále zjavoval. Teraz sa osada za riekou zdala o čosi väčšia. Bolo v nej zopár osadníkov, ktorí sa prechádzali a pozerali na seba. Plánovala som sa tam pozrieť neskôr. Najprv som sa chcela dostať na druhú stranu kopca a pozrieť sa, koľko sveta sa už zjavilo a s akým terénom som musela pracovať.

Možno by som mohla dokončiť svet, na ktorom sme pracovali s Lonniem. Bolo by to preňho dobré prekvapenie po tom, čo by sme odišli z nemocnice. Nevedela som sa dočkať budúcnosti, kedy by sme si spomenuli na túto nehodu a zasmiali sa nad ňou podobne ako na tom páde z preliezačky. A tentokrát by som dodržiavala jeho plán. *Odteraz budem vždy dodržiavať plán,* povedala som si. Bola som

nadšená, že som bola niekde inde ako v tej malej nemocničnej miestnosti a nemusela som sa pozeráť na staré stoličky, pípajúce prístroje a zvislé žalúzie.

Chcela som si s niekým ťapnúť. Alebo sa niekomu pochváliť. Obzrela som sa okolo seba a spolovice som očakávala, že niekde na kopci uvidím Lonnieho, ako opatrne stavia niečo rozumné. Hoci-kedy, keď som sa dostala do hry, bol vždy niekde nablízku. Ale v tejto krajinke nebolo nič okrem niekoľkých naprogramovaných zvierat chrúmajúcich hranaté steblá trávy.

„Kiež by si bol tu, Lonnie,“ povedala som si popod nos. Zvieratá nemenili svoje pohyby a nezdalo sa, že niečo iné by reagovalo na to, že som tam a rozprávam. Pozrela som sa do pravého horného rohu a otvorila svoj inventár. Ako prvé som si ho prezrela, aby som sa uistila, že je tam všetko, čo tam má byť. Niežeby som tomu chlapcovi neverila, ale ako sa hovorí, dôveruj, ale preveruj, no nie? Keď som si bola istá, že všetko je na mieste, vybrala som smrekové drevo a postavila som malý jednoizbový dom umiestnený do strany kopca s niekoľkými otvormi na okná, pre ktoré som sa chystala získať sklo neskôr. Dopredu som dala dvere a potom som znova vyšla von a hľadala si niečo, čo by som mohla robiť. Ale nebol tam žiadny Lonnie, s ktorým by som mohla vymýšľať, žiadny ďalší hráč, s ktorým by som sa mohla rozprávať. Bolo ticho. Potrebovala som, aby sa niečo stalo.

Svetlo sa začalo vytrácať, tak som šla späť do domu, zavrela dvere a sledovala som, ako na svet okolo mňa padá noc. V tme sa ozývali zvuky. Dve zombie sa dostali na kopec, ale nepriblížili sa k domu. Noc som prečkala sledovaním, ako sa prechádzajú moby a hneď ako bolo znova svetlo, vydala som sa k osade. Chcela som zistiť, čo mal ten chlapec dostupné, aké mody tu mal alebo či to bol úplne nový prázdny svet. Dúfala som, že správna bola tá posledná možnosť. Aj keď som nemala Lonnieho a môj testovací svet, ani plány, ktoré pripravil, chcela

som sa pokúsiť ho vybudovať. Šla by som čisto podľa pamäti a niečo by som si domyslela.

Ak mám pravdu povedať, cítila som sa celkom veselo.

Prvýkrát po dlhom čase som mala dobrý pocit z toho, kam som smerovala.

Mohla som z tohto sveta vytvoriť hocičo, čo som chcela. A chcela som si byť istá, že by na tento svet bol Lonnie hrdý.

KAPITOLA 4

Na pohyb v hre som si pomaly zvykala. Bola tu jedna vec, ktorú som naozaj chcela skúsiť. Lietanie. Dvakrát som zoskočila z vrcholku hory očakávajúc, že moja postavička sa vznesie k oblohe. Namiesto toho som sa skotúlala o zopár blokov nižšie. *Musí to byť mod prežitia a nie tvorivý mod*, pomyslela som si. Vyštverala som sa späť hore a obzrela sa dokola. V diaľke, na druhej strane kopca, bolo hnedé políčko. Púštny bióm, hádala som. Nezdalo sa, že sú tam nejakí osadníci alebo budovy, tak som sa otočila a šla na sever pozdĺž krivky rieky. Prebehla som okolo stád prasiat a oviec, zhlukov stromov, polí a kvetov. Oveľa ďalej všetko zozelenelo. Močaristo. Na preskúmanie tých vecí som mala čas aj neskôr. Ja som chcela preskúmať osadu na druhej strane rieky. Tak som obrátila pohľad a celý svet sa otočil podo mnou a nasmeroval ma k osade blízko mojej základne.

Bežať v hre bol úžasný pocit. Svet svištal okolo mňa a vzrušenie zo šprintovania po okolí bolo omamné. Takmer som mohla predstierať, že tie nohy, ktoré sa prepletali podo mnou a niesli ma touto farebnou scenériou, boli moje vlastné.

„Optický klam,“ povedala som nahlas. Vedela som, že v skutočnosti som ležala v posteli v nemocničnej izbe a celý svet okolo mňa bol projekciou svetla, ktoré dosahovalo len po okuliare. Nebolo to skutočné. Nič z toho.

Pripomínalo mi to kapitolu o optických ilúziách, ktorú sme preberali s mojou učiteľkou výtvarnej v ôsmej triede, pani Franklinovou.

Veľmi sa mi to páčilo. Bola tam Neckerova kocka – kocka nakreslená dvojrozmerné – ktorú si mohol vidieť dvoma spôsobmi podľa toho, pre ktorú rovinu si sa rozhodol, že je „predok“ alebo „vrch“, a aj Heringova ilúzia, ktorá ukazovala, ako sa plochá kresba mohla javiť ako zahnutá alebo dokonca pohyblivá pomocou série strategicky umiestnených rovných čiar. Ale moja obľúbená bola hadia ilúzia. Kruh farieb, ktoré sa javili ako pohyblivé, iba ak si sa na ne nepozeral priamo. Bolo to ako kúzlo, ako keby tie farby mali vlastnú myseľ, ktorou ma dokázali čítať, zistiť tak, kedy som sa nepozerala a len tak si zo mňa uťahovať. Aj po tom, čo sme už prešli cez optické ilúzie, som si stále kreslila hadie ilúzie a predstierala som, že sa aktívne snažili so mnou komunikovať, ale iba podľa ich vlastných podmienok.

„Zrak je jeden z primárnych spôsobov, ako vnímame svet okolo nás,“ hovorila pani Franklinová. „Ale nezabudnite, oči sa dajú oklamať, čo dokáže pre zmenu oklamať náš mozog.“

Zastala som na okraji rieky a udrela kvetinu, ktorá bola na dosah, no nič sa nestalo, tak som pokračovala v ceste. „Tu je naozaj všetko ilúzia.“

Na hranici vody modré kocky oznamovali úzku rieku a hnedé a zelené kocky na druhej strane mi hovorili, že tam bola pevnina. Ak by som chcela, mohla by som zrátať štvorce a vedieť presne, koľko kociek tvorilo môj výhľad, ale prečo kaziť zábavu? Bolo by to, ako ísť na čarodejnícke predstavenie a vykrikovať vysvetlenia toho, ako čarodejník tie kúzla robí. V prvom rade je to neslušné a v druhom rade to kazí všetku zábavu. Napriek tomu, že to bola len optická ilúzia, bola som spokojná s tým, kde som, stojaca pri rieke namiesto toho, aby som ležala v mojej vlastnej, nudnej realite. Z tejto strany rieky vyzerala tá osada lákavo. Otvorila som pracovný stôl a v duchu som ďakovala A. J. za to, že mi dal plný inventár na začiatku hry a vyrobila som drevené dosky. Potom som vytvorila niečo, čo sa dalo nazvať celkom solídny,

pevným člnom. Keď som končila, tak okolo prešla koza. Pozrela sa hore. Nie na mňa, jednoducho hore a ja som veslovala naprieč riekou.

„Toto je celkom cool. To ti musím nechať, chlapče,“ povedala som A. J. v reálnom svete.

Ovca odkráčala a A. J. nepovedal nič.

Pri tom, ako sa čln presúval cez riekku, som sa pozrela na vodu. Želala som si, aby som mohla ponoriť ruku do tej vody a ucítiť ju, ale vedela som, že to sa nestane.

„Ilúzia, ilúzia, ilúzia,“ povedala som nahlas. Zasmiala som sa prvýkrát po... Nevedela som, po akej dlhej dobe.

Čln spomalil, keď sa priblížil k druhému brehu, a ja som vyskočila. Predo mnou bola tá malá osada, ktorá teraz zblízka vyzerala oveľa väčšia. Okamžite sa otočilo niekoľko osadníkov, aby sa na mňa pozreli a o chvíľu neskôr som bola obkľúčená osadníkmi, ktorí mrmlali niekoľkými rôznymi tónmi.

Takže zopár vecí. V prvom rade sme boli všetci rovnako veľkí. Som zvyknutá na to, že som nízka a musím sa pozeráť na ľudí zdola, takže to bolo divné. A v druhom rade, každý z nich sa na mňa pozeral svojimi prázdnyimi, neživými očami, o ktorých by som si myslela, že na ne budem z hrania tejto hry zvyknutá, ale niečo na tom, ako sa ich pohľady odo mňa odrážali, spôsobilo, že som začala cítiť chlad. Pretlačila som sa davom osadníkom a prišla k prvej budove – k mäsiarstvu. Vonku bola lavička a zozadu bol chliev. Toto všetko bolo ako obvykle, ale nečakala som, že kráčanie k tejto budove mi bude pripadať také pôsobivé a realistické. Dokonca aj dvere trocha zavrzgali, keď som vošla. Mäsiar zdvihol zrak a zamrmlal mojím smerom, ale keď som nereagovala, tak sa vrátil k tomu, na čom pracoval za pultom. Myslela som na mäso, ktoré som mohla od mäsiara získať, a to samotné stačilo na to, aby mi zaškvrkalo v žalúdku. Premýšľala som, kedy som mala naposledy pevnú stravu. Nepamätám si, že by som niečo jedla od tej